SVĚTELNÉ ROKY

říjen



Netvor z Černé laguny

Třetí ročník promítací cyklu "Vědeckofantastický film" začal v kině Ponrepo 3. října 1984 prvním dílem podcyklu "Věda dnes a zítra". A začal pro někoho dost nepříjemně /pro toho, kdo očekával ohlášenou "Fantastickou cestu" Richarda Fleischera, USA 1965/, pro všechny pak dost nespecificky. Filmem, který do uvedeného tématu zcela určitě nepatří. Středem zájmu několika stovek příznivců filmové sci-fi se tentokrát stal snímek režiséra Jacka Arnolda "Netvor z Černé laguny" /USA, 1954, černobílé, francouzský dabing, český synchronní překlad/.

Tradiční desetiminutovka před promítáním se dá shrnout do několika bodů :

1/ Jack Arnold byl poměrně pilný režisér sci-fi produkce. Roku 1953 vytvořil "Přišlo to z kosmu", roku 1954 "Netvora z Černé laguny", v roce 1955 režíroval "Pomstu netvora" a "Tarantuli", v roce 1956 snímek, jehož název se nepodařilo zachytit /a ani z dostupných pramenů dodatečně zjistit/ a konečně v roce 1957 film "Člověk, který se neuvěřitelně zmenšuje".

2/ Uvedený film večera je prý pravidelně citován při příležitosti odkrývání historie filmové sci-fi produkce. Snad proto, že je svým pojetím průkopnický co do zavedení nestvůr do filmu. S tímto tvrzením nemůžeme ale tak úplně souhlasit, neboť již v roce 1933 natočili Merian C. Cooper a Ernest B. Schoedsack "King Kongo", v roce 1951 Christian Nyby "Věc" a ve stejném roce vzniku Netvora Iširo Honda "Probuzenou zkázu".

3/ Lze plně souhlasit s tím, že scénář filmu nebyl příliš povedený, že jen podtrhoval přímočarost a nenáročnost předkládaného děje. To ostatně může laskavý čtenář posoudit sám.

Profesor Mayo je jedním ze svých dvou domorodých průvodců upozorněn na obrovský pařát, který jako již téměř fosilní zkamenělina trčí z vápencové skály na břehu Amazonky v hloubi pralesa. Profesor je nadšen. Po vyfotografování pařát vyjme a ihned vyráží na svou vědeckou základnu. Své domorodé průvodce důrazně instruuje, aby neopouštěli tábor. V rozrušení si nikdo z těch tří nevšimne, že z vody se na břeh vysouvá navlas stejný pařát, který po chvíli opět mizí ve zdejších klidných vodách Amazonky.

Profesor na základně nalézá svého žáka Davida /Richard Carlson/ se snoubenkou /Julia Adams/ - říkejme jí Julia. Oba dva lehce získává pro věc. David je zaměřený pro archeologický výzkum vývoje života na Zemi. Tvrdí, že poznání všech forem existence živočichů na

naší planetě přispěje k objevování a pochopení jiných civilizací či forem života na jiných planetách. Profesor svým nadšením získá pro věc i Marka Williamse, zaměstnavatele obou snoubenců, který vidí příležitost, jak si udělat reklamu a následně si vydělat nějaký ten "peníz".

Mezitím jsou oba průvodci, kteří zůstali v táboře na břehu Amazonky, přepadeni a zabiti netvorem /Reiko Browning/, ze kterého má divák možnost vidět stále jen jeho paťáty.

K tábořišti připlouvá parník Rita. Na palubě je profesor Maya spolu s Davidem a Julií, Markem, lodním lékařem a dvěma členy posádky, vedenými kapitánem - starým rybářem. Všichni jsou otřesení hrůzným nálezem, a proto si opět nikdo nevšimne vysunující se pětiprsté zvířecí "ruky" s ohromnými drápy, jež se přibližuje k nohám nic netušící Julie, kterou zanechali ohleduplní muži na břehu, aby neviděla tu hrůzu ve stanu. Přicházející David ale netvora nevědomky zažene.

Již týden překopávají účastníci expedice vápencovou skálu, v níž našel profesor paťát. Doufají, že najdou zbytek kostry a podle ní budou moci usuzovat na formy života dávno minulé, ale třeba i žhavě současné. Ale zatím nic. Mark se už vzdává, vidí krach celé akce a zoufá nad promarněnými penězi, které zbytečně investoval. David ale dostává nápad; Co když se kus skály ulomil, spadl do řeky a ta ho za uplynulé strašné spousty let odnesla do nedaleké Černé laguny. Starý rybář říká, že Černá laguna je údajně ráj; ale zatím se zhěj nikdo nevrátil, aby to mohl potvrdit.

Parník zakotvil v laguně, David s Markem se potápí a po chvíli vynášejí na palubu vzorky kamení ze dna. Z těch se analýzou určí či vyloučí shodnost s vápencem, který ukrýval paťát /analýza dopadla pozitivně/. Když se všichni odeberou hodnotit získaný materiál, zůstává Julia sama na palubě. Zlákává ji klidná hladina řeky, svlékne se do plavek a skáče do vody. Proplouvá kolem sítě, kterou do vody hodil starý rybář /ten nechápe, jak někdo může lovit kamení, když ho nikdo nejí; nechápe také, jak může profesor s kamením "rozmlouvat/, a vydává se doprostřed úplně klidné laguny. Kamera se dívá na plovoucí dívku jednou z výšky, jednou z hloubky laguny, proti slunci. A zde spatřuje divák poprvé netvora z Černé laguny, kterého zřejmě Julia vyrušila z jeho klidu. Je to tvor velikosti dospělého muže, bezocasý, od normálního člověka se liší jen tím,

že místo kůže má šupiny rozmanitých velikostí, opičí tlamu a malá očka. Po zádech, v místě páteře, se mu táhne asi 10 cm vysoký hřbet, zřejmě pozůstatek nějakého krunýře. Jeho dýchací ústrojí, žábry, je přizpůsobeno žití i na souši, ovšem tam netvorovi dýchání způsobuje značné potíže, a proto pobyt mimo vody Amazonky zkracuje na minimum.

Netvor je zjevně zaujat dívčininou činností. A možná, že ne ani tak činností jako dívkou samotnou. Možná, že nalezený paťát patřil kdysi /nebo nedávno?/ jeho družce a on teď vidí příležitost si znovu družku nalézt. Ať je to už, jak chce, pasáž, kdy se netvor prohání ve vodě pod nic netušící Julií, kdy se snaží napodobit její pohyby /mimochodem : na to, že žil neustále ve vodě, ho jeho filmoví tvůrci neobdařili přílišnou obratností, jeho plavání působilo až směšným dojmem/ a kdy se jí nesměle, do slova a do písmene nesměle, dotýká, je nejlepší chvíle z asi tak 80 minut, po které promítání filmu trvá. Ze scény z vod laguny je cítit i v předmluvě avizovaný psychologický podtext filmu.

Starý rybář jako první objeví Juliinu nepřítomnost. Naléhavě ji volá. Julia poslechne, jejímu rozhodnutí přispívá i zjištění, že se o ni ve vodě něco otírá. Dramatická sekvence se stupňuje. Už to vypadá, že netvor po Julii vztáhne své paťáty, ale Julia, ačkoliv nic netušíc, spěšně vylézá po žebříku na palubu lodi. Netvor se zaplete do nastražené sítě. Ve snaze se z ní dostat, uvolnit, utéci, začne zmítat ne příliš stabilní lodí. Starý rybář inhed zapne naviják, aby mohl úlovek ma vytáhnout na palubu. Ale netvor je silnější, a ve vodě ve výbodě, začne lámat stěžeň, David se chápe sekery, ale v tom se netvor uvolní a lano povolí. Síť vytáhnou na palubu dost potrhanou. Uvízl v ní jeden netvorův dráp a to všechny přesvědčí, že zřejmě na legendách, které jim rybář vyprávěl, bude něco pravdy.

Aby nemuseli netvora zabíjet - a zřejmě i bezpečnostních důvodů pro ně samotné -, přistoupí na návrh rybáře : nasypat do vody drogu Rotenol, po níž všechny ryby vyplavou na hladinu a lov je velmi pohodlný. Avšak pokusy jsou marné; ani "nasypání" Rotenolu hluboko pod hladinu nepomáhá.

Mark s Davidem se potápějí s harpunou /mó ji Mark/ pod vodu. I když si navenek pomáhají a jeden druhého chrání, vrcholí mezi nimi rozpory. Kvůli poslání expedice, kvůli stanovisku, zda netvora zabít či nezabít, kvůli Julii. Není potřeba zdůrazňovat, kdo z nich jaké stanovisko zastává.

Netvor se jim zjevuje. Oba ho pronásledují. Ještě než se stačí ukrýt, Mark ho harpunuje do zad. Pak se netvor ztratí kdesi mezi podvodními skalisky. Po vynoření vyčítá David Markovi, že netvora nemusel zabíjet. To, že je mrtvý, si všichni myslí. Ale mýlí se.

V následujících pasážích se mění boj za ulovení netvora /mrtvého či živého/ v pokus o vyplutí z laguny, neboť netvor postupně zabíjí oba lodníky, vážně zraní doktora, který ho nepozorně hlídá ve vyrobené kleci, když netvor padne do rukou lovců při neúspěšném pokusu unést Julii, zabíjí Marka, který se s Davidem pokouší uvolnit bariéru z kmenů, nastrčenou do cesty ven z laguny netvorem.

Netvor nakonec umírá. Unese Julii přímo z paluby lodi, ostatní ho pronásledují do jeho jeskyně, tam ho profesor a rybář zastřelí v souboji s Davidem, který chrání Julii.

Co říci na závěr? V článku jsem film Jacka Arolda moc nechválil, ale vzhledem k jeho uměleckým kvalitám i poslední dvě poznámky budou kritického rázu.

Stejně jako upíra z Nosferatu, Frankensteina či King Konga také netvora z Černé laguny postihl ten osud, že divák osmdesátých let se při jeho zjevení na plátně usměje a strašidelné scény, dříve možná strach nahánějící, odměňuje smíchem a potleskem /jako diváci právě v Ponrepu/.

Chtěl bych tvůrcům filmu vytknout ještě jeden nedostatek /možná způsobený tvůrci úmyslně/. Ve filmu je příroda v povodí Amazonky, tedy i organizmy v ní žijící, zobrazena - kromě netvora samotného - jako zcela neškodná, jako kdyby expedice do těchto oblastí světa byla ekvivalentní procházce po Václavském náměstí či některém newyorském bulváru. Taktéž z vyznění filmu mi nebylo zcela jasné, proč netvor společnost expedice terorizuje /zvlášť když oběti nekonzumuje/.

Jediným, zato podle mého podstatným, kladem filmu je skutečnost, že uvedení snímku poskytlo příznivcům scifistického umění možnost poznat další scifi dílo, doplnit si přehled o sci-fi ve filmu /zvlášť když v naší distribuční síti takových filmů moc není/ a získat dobrý pocit z toho, že žijeme v době, kdy úroveň sci-fi umění je již na podstatně vyšším stupni, než tomu bylo před oněmi třiceti léty.



Experiment prof. Quatermasse

Tento název nese film anglické produkce z roku 1955. Jeho režisérem byl V.Guest. Tento film se od většiny ostatních té doby odlišuje mimo jiné tím, že nevznikl z literárního podkla-du, ale na základě úspěšného televizního seriálu, který uvádě- anglická televize v roce 1953. Profesor Quatermass se stal mi oblíbenou postavou hlavně anglické mládeže. Díky svému ěchu měl seriál mnoho pokračování, vesměs režírovaných Miche- m Nielem. Tento režisér je znám z pozdějších televizních mů Sněžný muž z roku 1957, Den, kdy Země chytila plamenem .1961, Ztracená planeta a Orwellův 1984 ze 70. let.

Film o profesoru Quatermassovi byl natočen o rok později v poněkud jiné verzi, částečně na předešlou navazující. ietí verzefilmu byla zfilmována až v 60. letech pod názvem Quatermass a jáma. V Ponrepu byla promítána první verze pod Pomsta Kosmu. Roli profesora zde ztělesnil ve své době ý Brian Donley.

tadík s děvčetem se honili na louce, pobíhali kolem kupek šťastně se dívali na vycházející hvězdy. Náhle se jedna zvětšila, ozval se rachot a zdvihl se vítr. Mladí lidé oběhli do domu, tatík za nimi přibouchl dveře, když se chvěla strašlivým nárazem. Z domu se sypala omítka, ně- trámů se zřítilo na vyděšené lidi uvnitř, ale zraněn ne- kdo. Když všechno ztichlo, vzal tatík z hřebíku flintu se ven podívat, co se to stalo. Flinty ani nebylo třeba. ašení lidé uviděli jen raketu, rozžhavenou tak, že svítila, půli trupu zapíchnutou v zemi.

Zanedlouho bylo okolo plno čumilů, policistů a vojáků. A raketě se blížila dvě nejdůležitější vozidla - hasičská stří- ka a auto s profesorem Quatermassem a vojenským náčelníkem. šlo najevo, že rakete není dopravní prostředek mimozemšťanů, le nový, zcela tajný, experiment profesora Quatermasse. Poda- ilo se mu totiž sestrojit raketu, která jako první dosáhla výš- ky 3000 km nad povrchem Země. A v ní měli být tři kosmonauti.

Spojení s nimi bylo již dávno přerušeno, zbývala malá naděje, že jsou naživu. Vojáci zkoušeli s posádkou navázat rádiové spojení, ale nikdo se neozval. Zaslechli jen jakési zaškrábání, které hned zmlklo. Bylo třeba jednat. Šlo možná o záchranu lidského života. Akce se ujali lidé na svém místě s perfektním technickým vybavením – totiž požárníci s naleštěnými přilbami a ručními pumpami u stříkaček. Několika "čárky" vody chladili rozžhavený kovový povrch rakety. A už po několika minutách se výsledek dostavil - dveře se otevřely a z nich vypadla lidská postava ve "skafandru". Hned se k ní vrhli lékaři. Zjistili, že je to jeden z kosmonautů, víc mrtvý než živý. Silně se třásl a jediné, co ze sebe vyrážel, bylo: "Pomozte mi. Proboha, pomozte mi!" V sanitce byla i jeho manželka Judith, šťastná, že právě on přežil. Jeho špatný zdravotní stav přičítala vyčerpání a šoku.

Mezitím raketa vychladla natolik, že se profesor Quatermass s několika pracovníky odvážili dovnitř. Byli však překvapeni - nenašli mrtvoly druhých dvou kosmonautů, ani jejich jiné ostatky. Jen dva prázdné skafandry. A dveře rakety nebyly od startu do přistání otevřeny. V raketě byla namontována kamera, která měla snímat činnost posádky. Byla však poškozena. Část filmu ale vypadala zachovale. Vzali ji tedy a dali k vyvolání nejlepšímu odborníkovi v Anglii.

Poslední žijící člen posádky, Carroon, však zápasil o život v laboratoři profesora Quatermasse. Ošetřoval ho profesorův asistent a Judith. Přes všechno jejich úsilí však Carroon nepromluvil, choval se divně a vypadal hůř a hůř. První, čeho si všimli, byl změněný puls. Značně se zpomalil a získal podivný rytmus. Také kůže se mu nějak změnila. Kresolovatřila. Otisky prstů sejmuté nyní, nesouhlasily s otisky, získanými před startem ...Vůbec nevypadaly jako otisky lidských rukou. Nakonec asistent nevydržel zodpovědnost za Carroonův život a přesvědčil profesora, aby pacienta svěřili do péče nemocnice. Přes Judithiny protesty ho opravdu odvezli.

Mezitím přišly z laboratoře výsledky analýz jakéhosi rosolu, který našli v kosmické lodi, zateklý do skulin. Jednalo se o zbytky organické tkáně, lidské nebo zvířecí. Ale podivně

změněné. Vysvětlovalo to sice záhadu, kam zmizeli druzí dva kosmonauti, ale jejich podivná smrt stále nebyla vysvětlena. Navíc se v rosolu nešly zárocky čehosi, dosud životaschopné. Profesor jeden ihned umístil do živného roztoku, zvědav, co se mu vylíhne. Ale bouřlivé události způsobily, že na tento experiment málem zapomněl.

Carroon byl v nemocnici pečlivě střežen, střídali se u něj ošetřovatelé, ale zdálo se, že ostražitost je zbytečná. Pacient ležel bez pohnutí, beze slova a bezvýrazně civěl do stropu. Jedinkrát se jakoby procral, to když mu Judith přinesla kytici růží. Sápal se po nich, strašnou silou odstrkoval lidi kolem. Dalo jim velkou práci odvléci ho zpět na lůžko. Ale když odnesli růže, pacient se uklidnil a upadl do své obvyklé nehybnosti.

Judith byla nešťastná. Její muž byl v nemocnici, kam ji za ním nechtěli pustit. Byla přesvědčena, že ho dokáže vyléčit líp než doktoři. Rozhodla se proto, že ho unese. Najala pochybně vyhlížejícího člověka a svěřila mu svůj plán.

Chlapík se plížil, dle Judithiných instrukcí, zadním vchodem do nemocnice. Za rohem počkal, až půjde kolem ošetřovatel, který měl vystřídat službu u Carroona, a srazil ho k zemi. Omráčeného ošetřovatele ukryl, vzal si jeho plášť a jistým krokem šel k výtahu. Vyjel do určeného patra a vešel do Carroonova pokoje. Ošetřovatel byl rád, že mu končí nudná služba a ani mu nebylo divné, že toho nového nezná. Po jeho odchodu chlapík neleni. Vytáhl ze skříně Carroonovy civilní šaty a začal pacienta oblékat. Ten sebou nechal manipulovat jako malé dítě. Pomalu a tupě se rozhlížel. Zatímco únosce rychle zahlazoval stopy, Carroon pomalu došel k oknu. Jeho fanaticky šílený pohled byl upřen na květináč s kaktusy. Došel až k němu, zdvihl pravou ruku a prudce jí prostrčil do kaktusu. Květináč se s třeskotem rozbil.

Únosce vedl Carroona chodbou k výtahu, popoháněl ho a rozhlížel se. Měl strach, aby je nikdo nezahlédl. Za tento čin měl dostat solidně zaplaceno. Měl víc starostí s tím, aby nepřišel o slíbené peníze, než aby věnoval pozornost nemocnému.

Zarazilo ho, že Carroon skrývá pravou ruku. Připadalo mu divná. Chtěl se na ni podívat, ale Carroon s divokým zavrčením zvedl pravačku ...

Zadními dveřmi vyšel Carroon sám. Jeho ženu to ani nezarazilo, alespoň nemusela únosci platit. Hlavně že měla muže u sebe. Usadila ho do auta a sedla si za volant. Chvíli šťastně švitořila, plácala nesmysly a nesvě se dívala na podivné stvoření vedle sebe. Všimla si, že má nějakou podivnou pravou ruku, ale v míhajícím se světle pouličních lamp ji dobře neviděla. Zeptala se ho, co s ní má a natahovala se k němu, plná starostí. A tu Carroon ruku zvedl. Objevila se oteklá, šedá pracka. Judith začala šíleně a nepříčetně řvát. Auto se zastavilo. Carroon chvíli bojoval, ale pak v něm zvítězil zbytek člověka, otevřel dvířka a vyběhl ven. Ze všech stran se začali sbíhat lidé. Žena v autě byla šílená.

Quatermass s inspektorem Lormerem procházeli pokojem, ze kterého zmizel Carroon. Všimli si rozbitého květináče, ale nevěnovali mu pozornost. Pak přivolali výtah, dveře se otevřely. Uvnitř ležel mrtvý únosce, nebo spíš to, co z něho zbylo. Tvář měl "ožranou" až na kost. Byl to odporný pohled.

Film z rakety byl konečně vyvolán. Profesor i inspektor byli svědky jeho promítání. Záběry běžného života kosmonautů nenasvědčovaly blížící se katastrofě. Náhle se obraz dvakrát roztřásl, dva z lidí upadli a už se nepohnuli. Obraz se zachvěl potřetí a zmizel. Zbytek filmu byl zničen.

Profesor Quatermass se vrátil do laboratoře, na kterou málem zapomněl. Ze zárodku "kosmického vraha" neuvěřitelnou rychlostí vyrostla veliká medúza, strašnou silou rozbila silné sklo vivaria a spadla na podlahu. Zůstala za ní spousta rosolovitého slizu. Několik metrů od vivária ji našel profesor mrtvou. Nerozuměl ani prudkému vývoji organismu ani jeho smrti. Ale ve slizu objevil nové zárodky.

Carroon byl nadále na svobodě a čím dál tím míň byl člověkem. Potácel se, ve tváři se mu zrcadlilo utrpení a bolest, v náručí držel obrovskou, zbytnělou vlastní ruku. Zašel do lékárny kde jeho lidská část doufala najít pomoc. Lékárník mu ochotně chtěl ošetřit zraněnou paži, ale jen na ni pohlédl, Carroonovi

se objevil v očích strašný výraz. Mrtvého lékárníka našli po krátké době profesor Quattermass s inspektorem Lormaxem. Vydali se po Carroonově stopě. Z okolí docházela hlášení, lidé prchali před strašnou postavou, byli další mrtví. A policie stále nemohla stvůru najít.

Malé děvčátko s kočárkem na panenky šlo po louce. Zastavilo se na břehu řeky, blízko zakotvené staré loďky. Holčička švitořila, hrála si s panenkami, ale najednou se otočila. Z loďky vylézal Carroon. Strašná, vrávoravá postava s tváří staženou utrpením. Ruku schovával za zády. Děvčátko k němu laskavě přistoupilo. Mluvilo a mluvilo a mile se usmívalo. Vtom si všimlo ruky. Soucitně ji pohladilo. Carroonovi škublo obličejem, vytrhl se holčičce a vrávoravě prchal. Děvčátko se rozplakalo.

Káno došlo hlášení ze ZOO. Profesor s inspektorem procházeli zahradou. Na cestičkách ležela mrtvá zvířata, větší zůstela v klecích. Všechna byla jakoby vysátá. Na cestičkách se táhla rýha, jako od něčeho těžkého. A na okolních křovinách se leskl známý sliz. A v každé jeho kapičce spousty nových zárodků.

Rozběhlo se veliké pátrání. Všichni obyvatelé Londýna byli varováni. Stovky vojáků i dobrovolníků utvořily řetěz a stahovali síť kolem neznámého nebezpečí. Krok za krokem všichni prohledávali každou píď země.

Hledali znetvořeného, šíleného člověka, proto zpočátku nevěnovali moc pozornosti hlášení jedné alkoholické babky, která bědovala, že viděla asi pětimetrovou medúzu, jak leze po vysoké zdi. Vysmáli se jí, považovali hlášení za opilý blábol. Ale na zdi našli stopy slizu.

Ve Westminsterském opatství měla být právě natáčena slavnostní mše. Všude byla natažena spousta drátů, televizní kamery byly rozmístěny, všude pobíhala spousta pomocníků, slavné osobnosti se připravovaly ke vstupu. A do toho všeho se najednou ozval výkřik. Jedna z kamer zachytila okamžik strašné smrti jednoho z pomocníků. A vrchem byla obrovská, pětimetrová medúza.

Quatermass společně s ostatními pozoroval obludu, která našla útočiště na kovovém lešení. Najednou zbledl. Pochopil, že obluda každou chvíli vyvrhne miliony zárodků, které se roz-

letí po celém Londýně i mimo něj. Bylo třeba okamžitě stvůru zneškodnit, ale nikdo nevěděl jak. Výbušniny nepřicházely v úvahu. Následky by byly ještě mnohonásobně horší. Pak profesora napadla spásná myšlenka. V okamžiku byla připojena veškerá elektrická energie Londýna do čtyř tlustých kabelů, které Quatermass a jeden hrůzou zpocený pomocník napojili na lešení, na kterém ležela medúza. Profesor stiskl tlačítko. Příšera se svíjela, ale po chvíli začala uhelnatět a poklidně hořet plamenem.

Všichni lidé si oddechli. Neodbytný reportér se vyptával profesora na detaily. Ten mu vysvětlil, že neví, jak pronikl onen organismus na palubu kosmické lodě. Ale zřejmě byl inteligentní, protože jednoho člověka nechal žít, aby roznesl nákazu po zemi. Vývoj bytosti byl zřejmě dost složitý. Zárodek potřeboval k životu živné prostředí - umělé v laboratoři nebo přírodní - v člověku. Zřejmě byla nutná aktivace, ke které docházelo po styku s rostlinou. To vysvětlovalo Carroonovu zášť proti růžím a kaktusům. Proto asi také uhynula medúza v laboratoři, kde rostliny nebyly. Rozmnožení Carroonovy medúzy sice zabránili, ale kdoví kolik zárodků zůstalo v Londýně. Kdo ví, kolik z nich vzejde.

Pak se profesor netrpělivě vymluvil, že spěchá. Chystá totiž další kosmický let.

/STARKNEST/

Znovu soutěž

Tak jako v říjnovém čísle prvního ročníku časopisu, tak i v letošním říjnovém čísle přišla ta pravá chvíle pro výtvarníky. Ano, je to tu. Vyhlašujeme 2. ročník Výtvarné soutěže. Někoho by možná mohlo napadnout, proč vyhlašujeme další ročník poté, co první skončil tak nestavně. Redakce však provedla hlubokou analýzu situace a zjistila podstatné rozdíly mezi dobou, kdy byl vyhlášen 1. ročník soutěže a současností. V těch dávných dobách před rokem totiž někteří skvělí scifisté, ochotní s redakcí spolupracovat, ještě ani ZR neodebírali, jiní se

zase soutěže zúčastnit nemohli z důvodů své roční nepřítomnosti v civilizaci. SR tehdy odebírali pouze tuctoví konzumenti, odmítající jakoukoliv spolupráci. Redakce z toho vyvodila patřičné závěry a přehodnotila svůj vztah k odběratelům, důsledkem čehož byly i změny v odběratelské obci. A tak nyní, v době, kdy SR odebírají "nejlepší synové a dcery našeho lidu" /míněno lidu scifistického - pozn.red./, s optimismem vyhlašujeme druhý ročník výtvarné soutěže. Nejlepší zaslané práce budou zdobit obálky SR, jiné budou uveřejněny spolu s vyhodnocením soutěže. Zaslané práce budou po ukončení soutěže autorům na jejich žádost vráceny.

Do soutěže můžete přihlásit kresby i malby, koláže, fotografie, diapozitivy, tepisérie, gobelíny i sochy a modely. Formát je zcela podřízen Vašim tvůrčím záměrům. Jedinou podmínkou je, aby díla byla původní a měla souvislost se SF. Mohou to být fantastické krajiny, kosmické lodě i samotní mimozemšťané v libovolné podobě a provedení, s výjimkou provedení živého. Na všechny zaslané příspěvky se redakce již velice těší a doufá, že odborné porotě připravíte horké chvilky při rozhodování, která výtvarná díla jsou vlastně nejlepší.

redakce SR

Proč dopisy?

Vzhledem k tomu, že se pomalu ale jistě blíží třetí ročník našeho časopisu, neboť redakce zatím nemá v úmyslu vydávání SR zastavit a také z nadřízených orgánů se jí dostává všemožné podpory, je třeba se zamyslet nad dosud vykonaným dílem. Možná se Vám, milí čtenáři, bude zdát brzo, zamýšlet se v říjnu nad příštím rokem. Ale všechny změny se připravují daleko dopředu. Je tedy třeba, zbavit se ještě někde přetrvávajícího názoru, že časopis vytváří redakce s týmem svých dopisovatelů. Jistě, je to nejdůležitější část tvůrců časopisu, ale časopis tvoříte i Vy, čtenáři. Zamyslete se proto nad dosavadním vývojem svého časopisu a pište do redakce své názory. Je pravda, že dostáváme od dopisovatelů příspěvky, ale čtenáři nám zatím téměř ne-

píší. A to je třeba změnit. Aby redakce mohla sestavovat časopis, který by měl u čtenářů úspěch a byl oblíben / a o to redakci pochopitelně jde především/, musí znát názory svých čtenářů. Názory na to, co se jim v časopise líbí a v čem by se mělo pokračovat, ale i názory na to, co se nelíbí, co je ještě třeba zlepšit i co přidat nového. S blížícím se koncem 2. ročníku SR se proto zamyslete a napište do redakce několik řádek o tom, co byste si přáli najít na stránkách třetího ročníku, co máme zlepšit, jaké nové články byste chtěli na našich stránkách číst a jaké nové téma rozvíjet na stránkách SR. Napište, co soudíte o změnách, které se se SR udály během prvních dvou ročníků i to, co ještě lze zlepšit. Pokud to jen trochu bude v redakční moci, budeme se snažit vyhovět čtenářům a udělat náš časopis pro čtenáře ještě přitažlivější. Na vaše připomínky a návrhy, na vaše dopisy se těší

redakce SR

Mlčení doktora Evanse

V sovětské kinematografii se téma SF objevuje již ve 20. letech, kdy Carevič napodobuje Méliésův styl. Pak se ale objevují vlastní díla, jako Kráska z Marsu a Paprsky smrti, ve 30. letech pak Ripleyův univerzální ostrov. Ve 40. letech to pak byl Tajuplný ostrov, později Volání dálných světů, Planeta bouří, Byl jsem družicí slunce, Mlhovina v Andromedě a nakonec Solaris, který mnozí mylně považují ze vrchol žánru. Během 70. let to bylo několik dětských prostoduchých filmů, jako Moskva-Kassiopea, Cesta vesmírem nebo Zóna souhvězdí Orionu. Nejlepším filmem SF produkce je rozhodně Metelnikův film Mlčení doktora Evanse. Tato částečně politik-fiction vychází z chápání podstaty třídně rozděleného světa a sleduje vývoj myšlení významného vědce od politické inertnosti až k uvědomění si osobní zodpovědnosti vědce ze své znalosti, činy i důsledky svých objevů. Hlavní role ve filmu ztělesnili Sergej Bondarčuk a Žanna Bolotovová.

Na Oraině, planetě kjesi v kosmu, se připravuje ke startu do hlubin vesmíru kosmická loď. Její posádka se vydává na dlouhou cestu za posláním, které jí svěřila celá planeta. Hledat vesmírné bratry. Samota v ohromném kosmu je pro tyto inteligentní bytosti tak tíživá. Na mohutných energetických erupcí a vírů, vždyť i samotná kosmická loď je jen koncentrovanou, dokonale ovládanou energií, se kosmická loď pomalu zvedá a mizí v hlubinách kosmu.

Na palubě proudového, transatlantického letadla se nachází i světová vědecká špička v oboru gerontologie, Dr.Evans s manželkou Evelynou. Let probíhá v klidu. Pojednou na tvář dr. Evanse, který sedí u okénka, padnou podivné, rudé odlesky. Pohlédne ven a s hrůzou zjistí, že hoří oba motory na pravém křídle letadla. Vmžiku pochopí, co to znamená, uprostřed oceánu, v desetikilometrové výšce. Obejme svou ženu, sevře jí hlavu do náruče a tiše, v klidu, očekává nevyhnutelný konec. Letadlo se naklání. To už si požáru všimnou i ostatní cestující. Vypuká panika. Lidé vyskakují ze sedadel, křičí, šlapou po sobě. Strach z nich udělal zvířata. Ani před nevyhnutelným koncem nedokáží zachovat lidské chování. Jen někteří klidně sedí. Ind se potichu modlí a nevšímá se bláznivých výkřiků ostatních. Letadlo se propadlo a za vzrůstajícího hukotu se střemhlav řítilo z desetikilometrové výšky do moře.

Evans se pomalu probudil. Dlouho nechápal, co se s ním děje. Pak si náhle vzpomněl. Letadlo. Zřítili se. Nad ním se sklánělo plačící Evelyna. Když se zvedl, zjistil, že kolem něho stojí ještě asi 5 mužů, kteří se probrali před ním. Všichni se nacházeli v části trupu letadla. Na obě strany trup po několika metrech končil rozervaným pláštěm a za ním, stejně jako za okny, byla neproniknutelná tma. Když se Evans blížil k otvoru, světla zhasínala a letadlo, nebo to, co z něho zbylo, se podivně rozhoupalo a ozval se nepříjemný, hluboký hukot. Musel svých pokusů zanechat. Jeden mladík to už nervově nevydržel, rozběhl se a skočil do tmy. Zmizel se strašlivým výkřikem. Všichni byli vyděšení, ale když se vrátili k sedadlům, mladík tam v hlubokém spánku ležel. Nic nechápali. Ani kde jsou, ani jak přežili katastrofu letadla.

Když už se záhada stávala nesnesitelnou, ozval se odnikud a odevšad lidský hlas: "Doktore Evansi, prosíme Tě, abys přišel za námi!" Když se Evans zmohl na odpověď, zeptal se, kdo k němu mluví a kam má jít. Hlas jeho první otázku ignoroval a na druhou mu poradil, aby vystoupil ze dveří rovně do tmy. Evelyna nechtěla Martina nikam pustit, ale v Evansovi se probudil vědec. Chtěl vědět, kde jsou i kdo k nim mluví. Otevřel tedy dveře. Všude byla tma. Hlas ho uklidňoval, aby vykročil rovně a bez obav. Když se Evans odhodlal k prvnímu kroku a opustil letadlo, uchopil ho jakýsi neviditelný pohyblivý chodník, který jej vzrůstající rychlostí odnášel do dálky, až ostatním v letadle zmizel z očí. Evans cítil, že to, na čem stojí, není pevná látka, spíše nějaké silové pole. Projížděl podivnými barevnými clonami a každou částečkou těla cítil, jaká je v nich skryta ohromná energie. Pojednou se před ním zjevila dívka. I podle pozemských měřítek krásná, i když v jakési říze s podivným účesem na hlavě. Dívka se Evansovi představila jako Orante a silou svého pohledu jej provázela lodí, aniž by se pohnuli. Podivné clony se otevíraly a zavíraly, prostor se kolem nich zakřivoval a narovnával, procházeli bez pohybu obrovskými prostorami lodě.

"Přiletěli jsme na vaši planetu, protože hledáme ve vesmíru rozumné bratry. Na naší planetě, na Oraině, žijí dvě civilizace." Před užaslým Evansem se objevil obraz, nebo snad skutečnost, těžko říci, v těchto podmínkách. Ohromný, snad dva metry krychlové zaujímající mozek, v jehož hlubokých, nesčetných záhybech a rýhách bylo uloženo ohromné, ale jinak zcela lidské oko! "To je Oro, velitel výpravy," vysvětlila Oránta. "Proboha, to sloužíte tekovým trůdám?" žasl Evans. "Neslouží me, naše vztahy jsou rovnoprávné, partnerské. Žijeme společně na Oraině. Ve škole nám vysvětlovali, že Orové měli vlastní kulturu a filosofii, když my jsme ještě běhali po lesích s kyji. Jejich civilizace je starší než naše. Pak je tu ještě Zor, to je můj otec, a Guami, pilot průzkumných člunů. Naše loď přiletěla na vaši planetu asi před měsícem, podle vašeho času. My se teď nacházíme na dně moře. Celý měsíc jsme přes boji odposlouchávali váš rozhlas a televizi a naučili se tak vaší řeči. Už ale nad námi několikrát zastavila letadla, třebaže se snažíme nijak neprojevovat. A vy s vaším letadlem

jste nám spadli přímo na hlavu. A tak jsme těm, kteří měli nejméně poškozená těla, vrátili život. A teď vás ještě budeme muset vrátit vaší civilizaci. Chtěla bych Ti toho ještě tolik říci a na tolik věcí se zeptat, ale není čas. Blíží se loď, která Vás má zachránit." Potom, aniž by se Evans stačil ještě na něco zeptat, Oránte zmizela a jeho uchopilo energetické pole. Upadl do bezvědomí.

Všichni zachránění leželi v bezvědomí na skalnatém pobřeží malého ostrůvku. Vysoko na skále nad nimi stál Zor i Oránte. Rozhodli se, že všem trosečníkům vymažou vzpomínky na pobyt v troskách letadla. Nesmí si nic pamatovat od okamžiku zřícení letadla. A Zor najednou zjistil, že Evans si všechno pamatuje, dokonce i z návštěvy jejich lodi. Obrátí se k Orántě: "Proč jsi to udělala?"
"Nechci, aby na nás všichni zapomněli. Někdo si to musí pamatovat, jinak by to přece všechno nemělo smysl!"
"Víš ale přece, jak to na této planetě vypadá, války, bída a na druhé straně bohatství. Nebude s těmi vzpomínkami šťastný. Bude ho to trápit. I tebe to bude trápit. Kde se v tobě vůbec vzaly takové city?"
Oránte však nechtěla odpovídat. "Je čas, blíží se loď, musíme odejít!"

Od návratu domů chodí dr. Evans jako tělo bez duše. Pořídil si vysílačku a celé večery u ní prosedí a poslouchá, jestli náhodou nezachytí hlas Oránte. Evelyna se ho marně ptá, co ho trápí. Občas se Martin snaží zjistit, co si Evelyna pamatuje z událostí, které následovaly po pádu letadla. Evelyna se vždy snažila vzpomenout si, ve tváři se jí zračilo napětí a úsilí, s jakým si chtěla něco vybavit, ale pokaždé to skončilo stejně. Nepamatovala si nic.

Jednou večer seděl Evans v pokoji. Najednou pocítil jakési chvění a tichý zvuk. Z haly prosvítalo namodralé světlo. Když tam došel, uprostřed pokoje stála Oránte. Evans se zarazil. Potom ji pozval k sobě do pokoje. Měl ještě tolik otázek na srdci, tolik se toho chtěl dozvědět, tolik Orántě povědět o lidstvu. Otočil se k baru, že jí nabídne něco k pití. V očích Oránte se objevil strach. Někdo jde. Nestačila dát Evansovi ani znamení, musela zmizet. A tak když se Martin oto-

čil, Oránte už tam nebyla. Zato ve dveřích stála Evelyna.
"S kým jsi to tu mluvil, Martine, co se tu děje?"
Měl sto chutí se rozčílit a rozkřiknout se na ni. Ale nak se ovládl, vzal ji kolem ramen a odvedl do obývacího pokoje. Řekal jí, že se jí něco zdálo a znovu se pokoušel přimět ji, aby si na něco vzpomněla. Opět bezvýsledně.

A pak dlouho, nekonečně dlouho, čekal několik dní, než se Oránte znovu objevila. Tentokrát Evelyna spala a měli dost času na to, aby si popovídali. Evans se snažil dozvědět, proč ještě Oránte nenavštívila přední vědce nebo státníky, proč o sobě nedali ještě vědět.

"Poslouchali jsme dlouho všechny vaše rozhlasové a televizní pořady. Je v nich tolik krutosti a tolik zla. Ještě nejste dost vyspělí na to, abychom s vámi navázali kontakt. Vaše civilizace je ještě příliš mladá. Příletěli jsme brzo."

Evans jí chtěl odporovat, ale pak si vzpomněl na televizní pořady. Války na středním východě, v Africe a spousty válečných filmů o druhé světové válce. A nejen válečné filmy. Detektivky, westerny - samé zabíjení, vraždy, krutosti. Pár boháčů žije v neskutečném přepychu, stodolarovkami by mohli vytápět dům a na druhé straně denně statisíce lidí umírají na podvýživu, kontrast bohatství a moci a bídy a utrpení na druhé straně je příliš šokující. Tváří v tvář vyvinutým bytostem z Orainy si Evans uvědomuje hloubku dopadu svých výzkumů. Již desítku let se zabývá problémy dělky trvání lidského života. Jeho výzkumy pokročily, zanedlouho by bylo možno prodlužovat lidský věk až na 180 roků. Po celou dobu, kdy na výzkumech pracoval, všechno dění kolem něho plynulo, každodennost dalších a dalších válek nevnímal. Až teď, při konfrontaci s cizími bytostmi, si uvědomil celou absurditu života na Zemi. Má vůbec takový člověk, jaký teď na Zemi žije, právo na to, aby žil déle? Má on, Evans, právo zveřejnit svůj objev, který by nakonec stejně prodloužil život jen hrstce boháčů? Chtěl prodloužit život vědcům, aby mohli vést své výzkumy, prospěšné všem, ale teď si uvědomil, že by se výsledků jeho práce stejně zmocnila hrstka boháčů a těžila by z toho. Z objevu, který měl lidstvu přinést štěstí, by se stal největší byznys a největší neštěstí. Oránte už neodporoval.

Guami letěl ve svém průzkumném člunu, tvořeném shlukem energie nad oceánem. Blížila se k němu vojenská stíhačka. Zor i Orénte sledovali scénu v bezpečí lodi, na dně oceánu.
"Guami, zapni ochranu," radil Zor.
"To nejde, pilot je již blízko, mohl by zahynout," odmítal Guami. "Nepřišli jsme sem zabíjet, nemáme právo..."
Než to stačil dopovědět, stihačka vystřelila dvě rakety. Explodovaly na energetických polích Guamovy lodi. Průzkumný člun se zatřásl jako v horečce a pomalu zamířil v trhavé spirále strmě dolů. Na obrazovce se objevila Guamiho tvář. Strhané rysy, zakrvácený obličej. Ještě nebyl mrtev, ale věděl, že zemře. Zor naléhal, aby se vzpamatoval, aby psychickou silou vyrovnal stroj, který nebyl poškozen, byl jen bez řízení. Guami však již neměl sílu. Umíral. Jeho poslední slova se týkala pilota stíhačky, strachoval se o jeho bezpečnost. Pak se sonda tisícikilometrovou rychlostí zavrtala do oceánu. Na kosmické lodi se rozhostilo ticho. Teprve za dlouhou chvíli je Zor porušil. "Odlétáme, tady ještě nemáme co dělat. Přiletěli jsme brzy!" Loď se začala připravovat ke startu.

U Evansova domu tiše zastavilo dvě auta, která přijela se zhasnutými světly. Několik mužů v tmavých kabátech, s pistolemi v rukou obklíčilo dům. Evans seděl ve své pracovně, když dovnitř vtrhli tři muži. Chvíli nechápal, co se děje, pak se mu ale jeden muž představil jako kapitán Michaels z Tajné služby. Evans pochopil a byl rád, že Evelyna není zrovna doma. Zatímco se kapitán pokoušel vyzvědět, proč si Evans pořídil vysílačku a pro koho pracuje, ostatní muži se přehrabovali v šuplících a knihovnách, v papírech na stole i v rodinných albech.

"Nezdá se Vám divné, že se letadlo zřítí z výšky 10 kilometrů a několik lidí to přežije? Loď, kterou přivolal signál SOS najde několik trosečníků na pustém skalnatém ostrůvku 12 dní po katastrofě a oni nejeví nejmenší známky zhubnutí ani utrpení, které tam museli prožít. A nejzajímavější na tom je, že si, náhodou! ? nikdo na nic nepamatuje. A můžete mi říci, pane doktore, kdo vás tam těch 12 dní holil? A kdo a čím přivolal loď?"

Evans se rozhodl na Michaelsovy otázky neodpovídat ani nijak nereagovat. Jen se díval, jak mu převracejí pracovnu vzhůru nohama a snaží se najít nějaké tajné materiály, které podle jejichmínění určitě schovává. Jediná myšlenka, která Evanse napadla, byla na úplnou ubohost lidské civilizace. Vtom se však stalo něco neuvěřitelného. Ozval se slabý hluboký hukot a v hale začalo svítat modré světlo. Agenti se zaraženě zastavili a pevněji sevřeli zbraně. Evans vyskočil. Přicházela Oránte. Rozběhl se do haly a třetetře všude byli ozbrojení muži, kteří se ho ptali, co se děje, běhal z jednoho pokoje do druhého a křičel :" Jdi pryč, slyšíš, jdi okamžitě pryč. Je tu nebezpečí. Proboha, jdi pryč!" Světlo pohaslo a zvuk postupně utichl. Muži se vzpamatovali z úleku a zuřivě pobíhali po domě a hledali člověka, na kterého Evans mluvil. Kapitán Michaels marně dolovol z Evanse informace.

V ozbrojeném doprovodu nasedli do auta. Evans si nedělal iluze, kam ho vedou.

Byl podzim. Bylo zima a drobně mžilo. Na břehu řeky, u zábradlí, pod korunou mohutného kaštanu, kterou podzim zbarvil do zlatova, stála Oránte. Smutně hleděla do tmavé řeky. Rozmlouvala se Zorem, který tisíce kilometrů odtud, na dně oceánu, připravoval loď ke startu. Vzpomínali na scénu na pustém ostrově. Oránte seděla na břehu a dívala se do dáli. Na klíně měla hladký kámen. Bezmyšlenkovitě ho hladila, když z kář přistoupil Zor. "Co se ti na tom kameni tak líbí?" "To, že není umělý," odpověděla Oránte. Loď když stála nad řekou, věděla už, že se domů nevrátí. I když jí Zor varoval :"Je to barbarská planeta, zůstaneš tu sama!" Tiše mu odpověděla "Nezůstanu!" "Ale vždyť Evans je jenom člověk. Je smrtelný. Co tu potom budeš dělat sama? Vrať se" Oránte s posledními silami řekla "Ne, zůstanu tady!" Před jejím vnitřním zrakem se objevilo několik krátkých záběrů. Honička autem, vrtulník, havárie. Věděla, co se stane, přesto se rozhodla zůstat. V očích se jí objevily slzy. A daleko od ní, těsně před připlutím vojenských atomových ponorek, startovala ze dna oceánu mohutná kosmická loď, která směřovala na rodnou Orainu, aby tam Oro a Zor přinesli zprávu

o svém palčivém objevu. O tom, že našli kosmické bratry. Tolik podobné bratry. Ale přiletěli brzo. Příliš brzo. Budou muset ještě dlouho čekat ve své samotě, než se nová loď za dlouhou dobu vypraví k Zemi.

Auto s Evansem a jeho ozbrojeným doprovodem projíždí liduprázdnými ulicemi města. Jen na jednom roku stojí dívka v dlouhém kabátě. Evans si jí poprvé ani nevšimne. Ale dívka stojí i na druhém, na třetím rohu. Za dalším rohem stojí uprostřed ulice. Řidič zastavuje, přestože na něho kapitán Michaels zuřivě křičí, aby jel dál. Když auto zastaví, kapitán vyskočí s pistolí ven, ale hned se zarazí. Oránte se na něho podívá svýma hlubokýma očima a tiše povídá "Jděte domů a klidně spěte!" A Michaels se poslušně otočí a snepřítomným pohledem, trochu malátně odchází pryč prostředkem ulice. Ostatní muži ve voze upadnou do podivného spánku.

Evans sedí s Oránte v kavárně. Drží se za ruku a Oránte povídá, že jejich loď již odlétla. Evans je nejprve zprávou zdrcen, pak ale chápe, že se musí o Oránte postarat. Pojedou spolu na jih, k jeho příteli, který má daleko od civilizace farmu. Tam spolu budou žít a nikdo je tam hledat nebude. Oránte ho vděčně pohladí po ruce a pozoruje whisky ve své sklence. Hladina se vlní a zase se na ní objevuje honička, vrtulník a autohavárie. Obraz se jen mihne.
"Pojedeš se mnou, Oránte?"
"Ano, pojedu," řekne tiše a smutně se usměje.

Půjčí si tedy velké auto, Evans koupí Oránte velikou kytici květin. Jedou v pohodě, Evans líčí své plány do budoucnosti, jak budou spolu žít, co budou dělat. Oránte naslouchá, dívá se na Evanse a oči jí září. Evans mluví a mluví. Jeho pohled padne do zpětného zrcátka, a zmlkne... Jsou sledováni. Brzy se o tom přesvědčil nade vši pochybnost, když projel několika uličkami. Přidal plyn a smích mu zmizel ze rtů. Oránte pochopila. Sjeli z dálnice a Evans se chtěl ztratit pronásledovatelům na malých okreskách. Ale drželi se pořád za ním. "Oránte, víš co se děje. Moc Tě prosím, musíš zmizet!" Nad nimi se objevil vrtulník. Přelétl těsně nad Evansovým autem. Martin však stačil strčit Oránte hlavu pod palubní

desku. "Musíš zmizet. Pokud se jim podaří Tě vyfotografovat, najdou si tě všude". Ohledl se. Auto, které jelo za nimi, bylo blíž. "Oránte, prosím tě, musíš zmizet" Když to chtěl opakovat podruhé, podíval se na sedadlo vedle sebe. Bylo prázdné. Ležela tam jen kytice květin. Sevřel pevně volant a sešlápl plyn až na podlahu. Auto se v zatáčkách prudce naklánělo, kola hvízdala. Viděl, že pronásledovatelé mají co dělat, aby si ho udrželi na dohled. Znovu se blížil vrtulník. Někdo se z něho vyklonil. Těsně vedle Evansova auta vybuchl granát. Auto nezasáhl, ale naštěstí porazil ocelový sloup elektrického vedení, který se zřítil na silnici těsně za Evansovým autem. Pronásledovatelé už nestačili zastavit a auto v plné rychlosti narazilo do ocelové konstrukce. Za zatáčkou však Evans spatřil helikoptéru, visící těsně nad silnicí. Rozhodl se neuhnout. Vrtulník se v poslední chvíli vznesl, jinak by jej Evans srazil autem k zemi. Další pokus o zastavení se nepodařil. Po několika dalších kilometrech však Evans spatřil na silnici napříč zaparkovaná dvě auta. Nebylo kam se vyhnout. Konec. Prudce strhl volant. Auto sjelo ze silnice, převrátilo se na bok, na střechu, pak se ještě několikrát otočilo a zůstalo na střeše. Vyvypalo se sklo. Muži seběhli ze svahu. Přední dveře se pomalu, trhavě otevřely a z nich vypadlo Evansovo tělo. Ze spánku stékal pramínek krve.

Na louce se objevila dívka v dlouhém kabátě. Pomalu přišla až k autu, zcela ignorujíc ozbrojené muže. Sehnula se k Evansovu tělu. Dotkla se ho a když zjistila, že je mrtev, pomalu se zvedla. V očích se jí objevil podivný výrez. Podívala se na jednoho muže, který se bez hlesu zhroutil mrtev k zemi. Potom druhý a třetí. Čtvrtý muž se rychle škrábal do svahu a ječel "Nedívej se na mne, nedívej se na mne" a naslepo kolem sebe střílel. Oránte sebou cukla, chytila se rukou za srdce. Podívala se na ruku. Krev. Začala jí barvit svetr. Lesk jejích očí pomalu pohasl, ale ještě než upadla ne zem, její tělo zmizelo. A když na místo dorazilo poslední auto a vystoupil šéf, našel jen jednoho muže, který se po kolenou plazil dokola po silnici a křičel :"To je strašné, to je strašné!"

A ve výrech energie se od Země vzdalovala kosmická loď našich vesmírných bratrů, kteří však přiletěli příliš brzy !!

/STARKNEST/

Poznámka k článku o filmu Mlčení doktora Evense

Tento článek byl zařazen do SR z toho důvodu, že film byl promítán v kině Ponrepo v rámci Cyklu vědecko-fantastických filmů v dubnu letošního roku. Autor tohoto článku však neměl možnost být na tomto promítání přítomen a proto dnes rekonstruoval obsah filmu podle vzpomínek. Film totiž shlédl v době, kdy poprvé přišel do kin, v roce 1975. Omlouváme se proto čtenářům, kteří film viděli letos, za případné drobné nesrovnalosti v ději filmu a v tom, co je obsaženo v článku. -r-

STAR WARS

Již několikrát jsme se zmiňovali v časopise o připravovaném speciálu SR, který bude věnován Hvězdným válkám. Doba, kdy budeme moci vylíčit i obsah třetího dílu se nezadržitelně blíží. S tím se blíží i doba, kdy speciál Star Wars bude připraven k distribuci. Za spolupráce s Filmovými laboratořemi C.A.P. & company KSPVTU a s firmou ERTOFOTO B&W + CD má redakce SR jedinečnou možnost zpestřit dosud nebývalým způsobem náš časopis. Je totiž možnost doplnit speciál SR a líčení obsahu filmů i barevnými diapozitivy ze všech dílů Hvězdných válek. Protože je to však věc nákladná, rádi bychom dostali od všech čtenářů zvláštní objednávky na speciál s uvedením, zda si přejí číslo SR s Hvězdnými válkami s přílohou diapozitivů nebo bez. Svá přání zašlete do redakce nejpozději do 15. prosince 1984.

redakce

SVĚTELNÉ ROKY - Kurýr hvězdných poselství. Časopis pro problematiku Science-fiction. Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu nakladatelství. Příspěvky nesmí být bez souhlasu redakce zasílány do jiných časopisů. Za původnost, věcnou i jinou správnost příspěvku zodpovídá autor. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Objednávky vyřizuje výhradně nakladatelství Bellatrix. Veškerá autorská práva vyhrazena. Pořizování kopií přísně zakázáno. Přetisk povolen pouze se souhlasem redakce, autorů a s přesným uvedením pramenů. Odběratelé odpovídají v plné šíři za dodržování a zachování všech autorských práv, zákazu rozmnožování a přetiskování. Pouze pro uzavřený okruh čtenářů. Odběratelé odpovídají v plné šíři za škody, vzniklé redakci i autorům zapůjčením časopisu osobám nespolehlivým a neprověřeným. Číslo bylo dáno do tisku 10. listopadu 1984. Vyšlo v říjnu 1984. Náklad 4 výtisků.

© STARKNEST 1984


O.K!